

EL TEMPS

“Sembla que ja no n’hi ha prou amb ‘Som i serem’”

‘Festival’ és el cinquè treball discogràfic de Deskarats. Aquest grup d’Amer (Selva), nascut l’any 1999, presenta ara un disc amb un estil que evoluciona cap a un so més rocker, sense deixar de banda l’ska. Després de tretze anys dalt els escenaris i més de 400 concerts, Deskarats torna amb energia renovada.

Què diferencia *Festival* dels quatre treballs que havíeu fet abans?

—FRANCESC ROMERO, *TICO*: La diferència més important és que en aquest disc hi hem posat dues guitarres. Normalment, la composició de Deskarats era una guitarra i un teclat, i en aquest darrer disc hi hem volgut incorporar una altra guitarra. Hem volgut fer un disc una mica més rocker.

—**Fa la sensació que heu intensificat un xic la contundència i el ritme de les cançons. Com ara comentàveu, també hi veiem una influència rockera. Què us ha portat a fer aquest pas?**

—JOSEP MONTSERRAT: La rotunditat musical, de segur que hi és i en les lletres segurament també, perquè és el pa de cada dia, no ens enganyem. Avui costa molt poc de fer una lletra que parli sobre alguna problemàtica en general. Abans també n’hi havia però potser les dificultats de la gent no eren tant a peu de carrer. Nosaltres, gairebé en totes les cançons, parlem de problemes del moment, però sempre de manera subtil.

—**Amb aquests canvis, sobretot amb l’aparició de la segona guitarra i la incorporació de més veus, podem considerar que *Festival* és el disc més complet de Deskarats?**

—F. ROMERO: Sí. Potser també s’hi ha notat la producció de l’Enric Carbonell. Als darrers dos discos, en què ens va fer de productor en Bucket [Rob Hingley, cantant de The Toasters], també, però era una producció més a distància. En aquest disc ha estat més de tu a tu.

—J. MONTSERRAT: El contacte és més proper. En Bucket viu a València i sempre volta per tot el món. L’Enric Carbonell, com que és present als assaigs, preveu els problemes que hi pot haver, i això t’ajuda molt a anar endavant.

—**Encara teniu presents les influències clàssiques (Skatalà, Madness...) dels vostres inicis o heu anat canviant de referents?**

—F. ROMERO: Quan teníem tretze o catorze anys escoltàvem això. Quan vam començar sí que eren aquestes, les referències. Però passa que vas madurant. Amb internet pots escoltar música de tot el món. I també hi ha

un abans i un després d'haver treballat amb en Bucket, perquè no tan sols va ser la producció dels discos. També vam fer tres gires amb ells per tot l'estat espanyol. Hem begut molt de la cultura que tenen ells a l'hora de treballar i de fer.

—J. MONTSERRAT: Tot i que els principis sempre seran l'ska de final dels 70 i principi dels 80, l'ska 2 *tone*.

—Una vegada més, el disc comença amb el clàssic *Príncep de Pallumba*, tot i que aquesta vegada amb una referència a la primavera àrab.

—F. ROMERO: Sí. Perquè quan vam fer el disc va petar tot això. I com que el *Príncep de Pallumba* anterior sempre ha parlat una mica del rei, del príncep, de la monarquia en general amb un caire irònic, va anar perfecte per a fer un símil amb la vida de palau i que el poble es revolta i tu no te'n adones.

—A "Fem i serem" veiem una lletra que, subtilment, traspua compromís i fa referència a les complicades relacions entre Catalunya i Espanya.

—F. ROMERO: Sí, sí, exactament. Fa un símil entre un pare i un fill, Catalunya i Espanya, sempre amb subtilesa. Li vam voler posar aquest títol perquè els catalans sempre hem dit "som i serem" i sembla que ja no n'hi ha prou. Per voler ser hem de fer, i de segur que serem.

—Tot i aquest to més reivindicatiu, no abandoneu l'esperit festiu que sempre heu transmès, com podem veure a "Surt al carrer". Suposo que és una manera de no oblidar els orígens i de tenir present que passar-s'ho bé és important.

—J. MONTSERRAT: Exactament. Personalment —i també és l'opinió de la banda—, és molt important que quan la gent vingui als concerts s'ho passi bé. Han de ser cançons festives, que s'hi pugui saltar i ballar.

—Un altre exemple de compromís el veiem a "9.977 km" on deixeu clars els vostres colors. Com hem vist en tots els discos, Deskarats i Barça és un binomi inseparable.

—F. ROMERO: Sí. Sempre hem anat junts. Aquesta cançó parla sobre quan vam fer la gira per Àsia. Parla de les

"És bàsic que als concerts la gent s'ho passi bé. Hem de fer cançons per a saltar i ballar"

vivències del dia del 5-0 de fa dos anys. Vam tocar a les set del vespre i, amb el canvi d'horari, el partit era a les quatre de la matinada d'allà. Parla una mica sobre tot allò que vam viure abans del partit, durant el partit i després.

—J. MONTSERRAT: I 9.977 són els quilòmetres que hi ha en línia recta des d'Amer fins a Macau.

—Quines són les primeres impressions sobre la rebuda de la gent del nou disc, *Festival*?

—J. MONTSERRAT: El veuen més contundent, més madur, amb cançons més reivindicatives. N'estem força orgullosos, perquè buscàvem justament això. No volíem ser més comercials, continuar fent allò que hem fet sempre. Les modes per a nosaltres no són importants. Ens agrada el segell Deskarats.

—F. ROMERO: També s'hi nota molt internet. Des que vam publicar el disc fins al primer concert van passar molt pocs dies i ja hi havia gent que les cantava.

—Què significa, després de tants anys tocant, ja que vau començar l'any 99, sortir a tocar a llocs com Macau o la Xina?

—J. MONTSERRAT: Sí... que ens hem fet grans! Bàsicament és això.

—F. ROMERO: Sempre hem dit que no som un grup mediàtic, perquè l'estil ja no ho és. Però quan vam començar, si m'arriben a dir que faria gires per Espanya amb The Toasters, que coneixeria la gent que he conegut, que faríem gires per Europa i que aniríem a la Xina... encara a vegades no m'ho crec.

—El gran salt com a grup el feu l'any 2006, quan Rob Hingley i seva la discogràfica, Megalith Records, us produeix el *DKS* i posteriorment *Disseminat S/N*, el 2008.

—F. ROMERO: Sí, sí. A més, fins aquí vam passar una mala època,

canvis a la banda... I per a tornar a arrencar necessitàvem un estímul. Ens va ajudar molt; ens va proposar de fer una maqueta amb cinc temes. D'alguna manera tornàvem a néixer, i la veritat és que va anar molt bé.

—En canvi, aquesta vegada hi ha hagut un canvi i *Festival* ha estat produït per l'Enric Carbonell. A què és degut aquest canvi?

—F. ROMERO: Necessitàvem un productor que estigués a sobre, algú que ens digués què fèiem bé i què no.

—J. MONTSERRAT: És molt difícil de criticar-te quan ets tu el que ha fet el tema. Si el faig jo veuré les deficiències al cap de dos anys. En canvi, una persona que sigui del sector i que et diu si vas bé o no, tenir-la a prop és importantíssim.

—Heu fet més de 400 concerts des dels vostres inicis. Us podem considerar clàssics dins l'escena ska del país?

—J. MONTSERRAT: Ho hauria de dir la gent del nostre entorn. Home, dius: aquests ja són veterans... Pels anys sí. Nosaltres ens sentim veterans més per l'edat, perquè te'n vas a tocar i et surt la mainada de divuit i dinou anys que desprenen una energia brutal, i a vegades tu, quan arriba l'hora i mitja de concert, ja bufes... [Riu.]

—F. ROMERO: La prova és que hi ha algun grup a Girona que ja fa una versió nostra. Això vol dir dues coses: o que has de plegar o que ja t'has fet un nom.

—Si mirem enrere, fins l'any 1999, quines diferències hi ha entre aquells Deskarats i els d'ara?

—F. ROMERO: Hem canviat gent.

—J. MONTSERRAT: Hem canviat gent però som iguals en la manera de ser. Potser ara ens avenim més quan anem a tocar. Al començament... era una brutalitat... [Riu.] Els anhels són els mateixos perquè, si no, ja hauríem plegat. Hi ha el mateix *feeling*, les mateixes ganes, la mateixa manera de ser que al primer concert. Però estem més ben posats. Ja tenim una edat.

—F. ROMERO: potser la diferència és que quan vam començar érem companys i ara som amics. I això és molt important.

Albert Ribas